

poglavlje 1

KENNA

Mali drveni križ na kojem je napisan datum njegove smrti zabijen je u zemlju pokraj ceste.

Scottyju se to ne bi sviđalo. Kladim se da ga je ondje stavila njegova majka.

„Molim vas, stanite ovdje.”

Vozač počne usporavati i zaustavi taksi. Izađem iz auta i vratim se do mjesta s križem. Guram ga lijevo-desno dok se zemlja oko njega ne olabavi, a onda ga izvučem iz tla.

Je li umro baš na ovom mjestu? Ili je izdahnuo na cesti?

Nisam obraćala pozornost na detalje tijekom saslušanja. Kad sam čula da je odpuzao nekoliko metara od auta, počela sam pjevušiti da ne čujem ništa više što je tužilac govorio. Nakon toga, kako bih izbjegla slušati ostale detalje ako bi slučaj završio na sudu, izjavila sam da sam kriva.

Jer tehnički jesam bila kriva.

Možda ga nisam ubila svojim djelima, ali sam ga definitivno ubila svojim nedjelovanjem.

Mislila sam da si mrtav, Scotty. Ali mrtvaci ne mogu puzati.

Vratim se u taksi s križem u ruci. Spustim ga na sjedalo pokraj sebe i čekam da nas vozač vrati na cestu, ali on to ne učini. Pogledam u njega u retrovizor. On zuri u mene, podignute obrve.

„Krađa spomen-obilježja pokraj ceste sigurno donosi lošu karmu. Jeste li sigurni da želite to uzeti?”

Odvratim pogled i slažem: „Da. Ja sam ga stavila onamo.” Još osjećam njegov pogled na sebi dok skreće natrag na cestu.

Moj je novi stan udaljen odavde samo tri kilometra, ali je na suprotnoj strani od mog prijašnjeg doma. Nemam auto, pa sam ovaj put odlučila pronaći nešto bliže centru kako bih mogla odlaziti pješice na posao. Ako uopće uspijem pronaći posao. To će biti teško s obzirom na moju prošlost i nedostatak iskustva. I, ako je vjerovati ovom taksistu, s obzirom na lošu karmu koju vjerojatno upravo nosim sa sobom.

Krađa Scottyjeva spomen-obilježja možda donosi lošu karmu, ali možda bi i ostavljanje križa za tipa koji je doslovno izjavio kako mrzi takva spomen-obilježja pokraj ceste također bila loša karma. Zato sam zamolila taksista da skrene na ovu sporednu cestu. Znala sam da je Grace vjerojatno stavila nešto na mjesto nesreće, i osjećala sam dužnost prema Scottyju da to maknem.

„Gotovina ili kartica?” upita taksist.

Pogledam u taksimetar i izvadim novac za vožnju i napojnicu iz torbice, pa mu platim kad se parkira. Zatim dohvatim kovčeg i drveni križ koji sam upravo ukrala i krenem od taksija prema svojoj zgradi.

Moj novi stan nije u velikom stambenom kompleksu. Tu je samo jedna samostojeća zgrada, smještena između napuštenog parkirališta s jedne, te minimarketa s druge strane. Prozor u prizemlju prekriven je šperpločama. Oko zgrade su razbacane limenke piva u različitim stadijima raspadanja. Šutnem jednu u stranu da ne zapne između kotačića mog kovčega.

Ovo mjesto izgleda još gore nego na internetu, ali to sam i očekivala. Stanodavka me nije ni pitala kako se zovem kad sam je nazvala da vidim ima li slobodnih stanova. Rekla je: „Uvijek imamo slobodnih stanova. Donesite gotovinu; ja sam u stanu broj jedan.” Zatim je poklopila.

Pokucam na stan broj jedan. Na prozoru sjedi mačka i zuri u mene. Toliko je nepomična da se počinjem pitati je li to možda kip, ali tada ona trepne i pobjegne.

Vrata se otvore i sitna starija žena zabljuje se u mene, razdražljiva izraza lica. U kosi ima uvijače, a ruž joj je razmazan do nosa. „Ne treba mi ništa što prodajete.”

Zurim u njezin ruž, opazivši kako se upija u bore oko njezinih usta. „Sinoć sam vas nazvala u vezi sa stanom. Rekli ste da imate jedan slobodan.”

Na njenom se smežuranom licu pojavi izraz prepoznavanja. Ispusti neki gundavi zvuk i odmjeri me od glave do pete. „Nisam očekivala da ćete ovako izgledati.”

Ne znam kako shvatiti njezin komentar. Pogledam u svoje traperice i običnu pamučnu majicu dok se žena na nekoliko trenutaka udalji od vrata. Zatim se vrati držeći u ruci novčanik s patentnim zatvaračem. „Petsto pedeset mjesečno. Danas mi morate platiti najamninu za prvi i zadnji mjesec.”

Izbrojim novac i dam joj ga. „Nema ugovora?”

Ona se nasmije i strpa novac u novčanik. „Vi ste u stanu broj šest.” Pokaže prstom prema gore. „To je točno iznad mene pa budite tihi, ja idem rano spavati.”

„Koje su režije uključene?”

„Voda i smeće, ali vi plaćate struju. Sad je uključena – imate tri dana da je prebacite na svoje ime. Polog je dvjesto pedeset kod elektro-distributera.”

A, u *kurac*. Moram skupiti 250 dolara u samo tri dana? Počinjem sumnjati u svoju odluku da se tako brzo vratim ovamo. Ali kad sam puštena iz privremenog smještaja, imala sam dva izbora: potrošiti sav novac pokušavajući preživjeti u onom gradu, ili se voziti petsto kilometara i potrošiti sav novac u ovome.

Radije bih bila u gradu gdje žive svi ljudi koji su nekoć bili povezani sa Scottyjem.

Žena zakorači natrag u svoj stan. „Dobro došli u Apartmane Raj. Donijet ću vam mačkicu čim se smjestite.”

Smjesta stavim ruku na vrata da ih ne može zatvoriti. „Čekajte. Što? Mačkicu?”

„Da, mačkicu. Mačku, ali malu.”

Odmaknem se od njenih vrata kao da će me to nekako zaštititi od njenih riječi. „Ne, hvala. Ne želim mačkicu.”

„Imam ih previše.”

„Ne želim mačkicu”, ponovim.

„Tko ne bi želio mačkicu?”

„Ja.”

Ona puhne, kao da je moj odgovor potpuno nerazuman. „Možemo se pogoditi”, kaže. „Ostavit ću vam uključenu struju još dva tjedna ako uzmete mačkicu.” *Kakvo je ovo, dovraga, mjesto?* „U redu”, kaže odgovarajući na moju tišinu, kao da je to pregovaračka taktika. „Mjesec dana. Ostavit ću vam struju cijeli mjesec ako uzmete jednu mačkicu.” Vrti se u stan, ali ostavi otvorena vrata.

Ja uopće ne želim mačkicu, ali bih pristala uzeti i nekoliko mački-
ca, samo da ovaj mjesec ne moram dati 250 dolara za struju.

Vrti se s malom crno-narančastom mačkom i stavi je u moje ruke. „Evo. Zovem se Ruth, za slučaj da vam štogod zatreba, ali nastojte ne trebati ništa.” Počne ponovno zatvarati vrata.

„Čekajte. Možete li mi reći gdje mogu pronaći telefonsku govornicu?”

Ona se zacereka. „U 2005. godini.” Zatvori vrata do kraja.

Mačkica zamjauče, ali ne umiljato. Njezin mijauk više zvuči kao poziv upomoć. „Ja također”, promrmljam.

Krenem prema stubištu vukući svoj kovčeg i noseći svoju... mačkicu. Možda sam trebala pričekati još nekoliko mjeseci da se vratim ovamo. Radila sam kako bih uštedjela malo više od 2000 dolara, ali većinu sam tog novca već potrošila na preseljenje ovamo. Trebala sam uštedjeti više. Što ako ne pronađem odmah posao? A sad sam još i opterećena odgovornošću skrbljenja o mačkici.

Život mi je postao deset puta složeniji nego što je bio jučer.

Popnem se do stana s mačkom koja se drži kandžama za moju majicu. Gurnem ključ u bravu, ali moram koristiti obje ruke kako bih povukla vrata i okrenula ključ. Kad otvorim vrata i uđem u svoj novi stan, zadržim dah strahujući od njegova smrada.

Upalim svjetlo i osvrnem se oko sebe, polako izdišući. Nema baš neugodnih mirisa. To je i dobar i loš znak.

U dnevnoj sobi je samo jedan kauč i doslovno ništa više. Dnevna soba je malena, kuhinja još manja, blagovaonice nema. Ni spavaće sobe. Ovo je garsonijera s ugradbenim ormarom i kupaonicom koja je toliko mala da WC školjka dodiruje kadu.

Ovo mjesto je najobičnija rupa. Totalna rupčaga od 40 kvadrata, ali za mene je to napredak. Prvo sam dijelila s cimericom ćeliju od desetak kvadrata, pa privremeni smještaj sa šest cimerica, a sada sam u stanu od četrdesetak kvadrata koji mogu zvati svojim.

Dvadeset i šest mi je godina, a ovo je prvi put da negdje službeno živim sama. To je istodobno zastrašujuće i oslobađajuće.

Ne znam hoću li si moći to priuštiti i nakon što prođe ovih mjesec dana, ali ću pokušati. Čak i ako to znači da ću se morati javljati na svaki oglas za posao.

Imati osiguran stan može mi samo pomoći u iznošenju mojih planova Landryjima. Dokazat ću im da sam sada nezavisna. Iako će ta nezavisnost vjerojatno biti naporna.

Mačkica želi sići pa je spustim na pod u dnevnoj sobi. Ona hoda uokolo plaćući za onima koje je ostavila dolje. Osjetim bol u grudima dok je promatram kako pretražuje sve kuteve u potrazi za izlazom. Za povratkom doma. Za povratkom majci i braći i sestrama.

Pomalo podsjeća na bumbara ili nešto iz Noći vještica, s tim crnim i narančastim mrljama.

„Kako ću te nazvati?”

Znam da će vjerojatno nekoliko dana biti bezimena dok joj budem smišljala ime. Ja vrlo ozbiljno shvaćam imenovanje živih bića. Kad sam zadnji put trebala nekomu nadjenuti ime, to sam shvatila ozbiljnije od bilo čega u životu. Možda zato što tijekom cijele trudnoće u zatvoru nisam imala drugog posla nego razmišljati o dječjim imenima.

Izabrala sam ime Diem jer sam znala da ću se čim me puste vratiti ovamo i učiniti sve što je u mojoj moći da je pronađem.

I evo me, tu sam.

Carpe Diem.